

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Národní a sociální fronta, z. s.**
sídlem Nemočice 178
zastoupen advokátem Mgr. Robertem Cholenským, Ph. D.
sídlem Bolzanova 461/5, 618 00 Brno

proti
žalovanému: **Úřad městské části Brno- střed**
sídlem Dominikánská 264/2, Brno
zastoupen advokátem Mgr. Vítem Křížkou
sídlem Bašty 413/2, Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Rozpuštění shromáždění Národní a sociální fronty, z.s. dne 1. května 2019 v Brně v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady **bylo nezákonné.**
- II. Ve zbytku **se** žaloba **zamítá.**
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci na nákladech řízení částku 26 684 Kč k rukám Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D., advokáta se sídlem Brno, Bolzanova 461/5, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud za prvé určil, že výzva ke změně trasy pochodu vydaná zástupcem žalovaného osobě oprávněné jednat za žalobce dne 1. 5. 2019 kolem 20:02 hodin v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady v Brně byla nezákonná; a za druhé určil, že rozpuštění shromáždění vyhlášené zástupcem žalovaného účastníkům shromáždění konaného žalobcem dne 1. 5. 2019 kolem 20:12 hodin v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady v Brně bylo nezákonné.

II. Obsah žaloby

2. V rámci žaloby žalobce nejprve shrnul události předcházející rozpuštění shromáždění. Konkrétně popsal ohlášené shromáždění i trasu pochodu s tím, že žalovaný neumožnil konání pochodu v oznámené trase a v prostoru tramvajové smyčky na Nových Sadech vyzval zástupce žalobce ke změně trasy a ukončení shromáždění v prostoru tramvajové smyčky na Nových Sadech, s čímž zástupce žalobce nesouhlasil, a následně byla domluvena změna trasy průvodu. Podle tvrzení žalobce však žalovaný i přes tuto dohodu shromáždění žalovaného rozpustil, a proto brojil žalobce proti nezákonné výzvě ke změně trasy i proti rozpuštění shromáždění.
3. Námitky proti výzvě ke změně trasy odůvodnil žalobce tím, že výzva, jejímž „*důvodem je nastalá situace, kdy by mohlo docházet ke ohrožení zdraví osob a škodám na majetku*“, je nepřezkoumatelná, neboť žalovaný neuvedl, co míní nastalou situací a čím konkrétně jsou artikulované obavy odůvodněny. Žalobce uvedl s ohledem na svobodu shromažďování a svobodu projevu, že důvodem pro výzvu nemohlo být konání blokačního shromáždění, jelikož žalobce svůj průvod řádně ohlásil, a bylo na žalovaném, aby zajistil jeho bezpečné konání. Rozpuštění shromáždění v důsledku blokačního shromáždění by podle něj představovalo nebezpečný precedens.
4. K samotnému rozpuštění shromáždění uvedl, že přes nezákonnost výzvy ke změně trasy přistoupil žalobce na navrženou náhradní trasu, což vyplývá i z videozáznamů, a žalovaný přesto bez dalších důvodů shromáždění žalobce rozpustil.

III. Vyjádření k žalobě a replika žalobce

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnul skutkový stav, který vedl k rozpuštění shromáždění, a následně se vyjádřil k samotné žalobě, kterou hodnotil jako dvě samostatné žaloby, jednak jako určovací žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve výzvě ke změně trasy a dále jako žalobu proti rozpuštění shromáždění.
6. K části žaloby, kterou označil jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, uvedl, že výzva ke změně trasy není zásahem ve smyslu ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. A navíc, pokud by o zásah šlo, pak nebyl nezákonný, a už vůbec nemohl přímo zkrátit práva žalobce, neboť žalobce se s žalovaným na změně trasy nakonec dohodl, byť dohoda následně padla. Samotná výzva podle něj navíc nebyla výzvou ke změně trasy, ale výzvou k ukončení shromáždění ve smyslu § 12 odst. 5 zákona č. 84/1992 Sb., o právu shromažďovacím, proti které nelze brojit samostatnou žalobou, ale pouze ve spojení s žalobou dle § 15 zákona o právu shromažďovacím, kterou by musel podat žalobce v patnáctidenní lhůtě. S ohledem na možnost žaloby proti rozpuštění shromáždění není důvod, aby se každý „procesní“, byť neformální úkon podroboval samostatnému soudnímu přezkumu. Dále žalovaný nesouhlasil s tím, že by výzva byla nepřezkoumatelná, jelikož nesdělil žalobci pouze vágní termíny, ale z audiovizuálního záznamu je patrné, že žalobci vysvětlil důvody pro rozpuštění shromáždění. Pojem „nastalá situace“ je zcela zřejmý vzhledem k vyhocené situaci, ve které hrozilo reálné

riziko zranění účastníků jak shromáždění žalobce, tak blokačního shromáždění. Ke zkrácení práv žalobce namítl, že výzvou z 20:02 hodin nemohlo ke krácení práv dojít, neboť nerespektování výzvy nemělo pro žalobce negativní důsledky, a navíc se žalobce se žalovaným dohodl na změně trasy a shromáždění bylo nakonec rozpuštěno z jiných důvodů.

7. V části vyjádření, která se týkala rozpuštění shromáždění, se žalovaný podrobně vyjádřil k zapalování pochodní jako zdroje ohrožení života, zdraví a majetku, dále k jejich symbolickému významu a charakteru pochodně jako zbraně. Zdůraznil, že se žalovaný rozhodl vydat pokyn k zákazu pochodní až v okamžiku, kdy byly pochodně zapalovány, a to i s ohledem na možnost útoku hořlaviny. Následně se vyjádřil k osobě žalobce a jeho aktivitám a závěrem k testu proporcionality v nyní posuzované věci. Uvedl, že žalovaný vždy nejprve vydal příslušný pokyn ve smyslu ustanovení § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím, aby nemusel ihned přistupovat k prostředku ultima ratio, tedy k rozpuštění shromáždění, a až v okamžiku, kdy žádný z těchto pokynů (pokyn k zákazu zapalování pochodní, pokyn ke změně trasy a pokyn k ukončení shromáždění) nebyl respektován, přistoupil k rozpuštění shromáždění, jelikož se účastníci shromáždění neřídili rozhodnutím úřadu, tedy dle ustanovení § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že proti výzvě z 20:02 hodin nenabízí zákon o právu shromažďovacím jako lex specialis k s.ř.s. prostředek ochrany, a proto proti ní brojí zásahovou žalobou dle s.ř.s., která je reziduálním prostředkem ochrany. Zároveň namítl, že žalovaný svá skutková tvrzení nepodkládá žádnými důkazy a ani tak činit nemůže, neboť jde o tvrzení nepravdivá. Pokyn k zákazu zapalování pochodní nebyl nikdy vydán a stejně tak nedošlo k tomu, že by žalobce neuposlechl pokyn k ukončení shromáždění – ostatně stejně jako jakýkoli pokyn jiný. Pokud se týká výzvy, aby účastníci pochodně nezapalovali nebo je uhasili, odkázal na videozáznam, ze kterého se jasně podává, že v době rozpuštění shromáždění účastníci pochodně zapálené neměli. Pokud jde o argument, že pochodně je zbraň, k tomu postačí podotknout, že ustanovení § 7 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím nezakazuje nošení všech druhů zbraní, nýbrž pouze zbraní střelných. Hořící pochodně měly být použity jako symbolické vyjádření plamene svobody a z ničeho nelze dovodit, že by měly být použity k násilí nebo k pohrůzce násilím ve smyslu poslední věty citovaného ustanovení zákona.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal jak tu část žaloby, ve které brojí žalobce proti rozpuštění shromáždění (§ 13 zákona o právu shromažďovacím), tak i část žaloby označenou jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s.ř.s.). Při posouzení věci soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozpuštění shromáždění žalobce. Soud se zabýval dvěma otázkami. Jednak zákonností rozpuštění shromáždění a dále žalobou proti výzvě, která zazněla v 20:02 hod., vč. otázky její přípustnosti.

K rozpuštění shromáždění

10. Přezkum rozhodnutí o rozpuštění shromáždění je vázán na zjištění skutkovému stavu v rámci soudního řízení, neboť samotné rozhodnutí o rozpuštění shromáždění, stejně jako výzva v 20:02 hodin udělená žalobci v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady v Brně, byly rozhodnutími vydanými na místě a ústně.
11. V rámci nařízených jednání byly jako důkaz promítnuty videozáznamy poskytnuté žalobcem zachycující situace v cca 20:02, 20:07 a 20:12 hodin, videozáznam dostupný na internetových

stránkách <https://echo24.cz/a/Si7G5/v-brne-se-stretli-radikalove-a-jejich-odpurci-pochod-by-l-rozpusten>, dále byly provedeny výpovědi zástupce žalobce p. L. a svědků p. Š., p. P. a p. S..

12. Žalobce poskytl soudu tři videozáznamy. První z nich zachycuje situaci z 20:02 hodin, kdy zástupce žalovaného vyzval žalobce ke změně trasy shromáždění tak, aby bylo ukončeno v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady v Brně. Podle žalovaného byl žalobci poskytnut dostatečný prostor pro realizaci jeho práv. Žalobce s tím nesouhlasil a navrhol, aby došlo ke změně trasy libovolným směrem, který určí žalovaný.
13. Druhý z nich zachycuje situaci z 20:07 hodin, kdy došlo k dohodě o změně trasy a úpravě směru pochodu průvodu a k otočení průvodu dohodnutým směrem.
14. Poslední ze záznamů zachycuje situaci z 20:12 hodin, na kterém je zachyceno rozpuštění shromáždění.
15. Z videozáznamu dostupného na internetových stránkách <https://echo24.cz/a/Si7G5/v-brne-se-stretli-radikalove-a-jejich-odpurci-pochod-by-l-rozpusten> je patrná shodná skutková situace, jako z videozáznamů předložených žalobcem. Zároveň je z něj patrné, že v mezidobí mezi 20:07 a 20:12 hodin vedl p. L. s p. Š. hovor před čelem průvodu. Obsah tohoto rozhovoru, ale záznam nezachycuje. Dále je z něj patrné, že v průběhu vyhlášení rozhodnutí o rozpuštění shromáždění byly z přistavené bílé dodávky přinášeny pochodně, které byly *poté*, co bylo shromáždění rozpuštěno, rozdány účastníkům shromáždění, následně byly zapáleny a po další výzvě žalovaného i uhašeny.
16. Z výpovědi p. Š. vyplynulo, že před samotným shromážděním proběhla schůzka jak se svolavatelem shromáždění žalobce i blokačního shromáždění. Shromáždění započalo na Zelném trhu, tam došlo ke konfliktu, ze Zelného trhu se šlo v kordonu policie až na Nové Sady, kde měla proběhnout projevovalá část. Policie zabránila účastníkům blokačního shromáždění zablokovat Nové Sady, ale účastníci blokačního shromáždění zablokovali ulici Hybešovu. S ohledem na zatarasení ul. Hybešova vyzval svědek jako zástupce úřadu p. L., aby změnil trasu tak, že shromáždění skončí na Nových Sadech, p. L. navrhl, aby průvod pokračoval jinudy. Policie sdělila, že průvod může pokračovat směrem k hlavnímu nádraží a na této trase se dohodli. Dále uvedl, že se účastníci sešikovali směrem k hlavnímu nádraží a chtěli použít pro zbytek průvodu pochodně. K situaci po dohodě dál uvedl, že měl diskuzi s p. L., kterému sdělil, že v případě zapálení pochodní vidí nebezpečí pro zdraví účastníků shromáždění s ohledem na vyhrocenou situaci, a vydal pokyn pochodně nezapalovat, pak dostal zprávu od policie, že je trasa připravena, a vydal pokyn, aby se vydali na pochod. Pan L. po přípravě trojstupu ale odmítl pokračovat v pochodu. Vyzval p. L., aby pokračovali ve shromáždění po nově dohodnuté trase, což ale p. L. opětovně odmítl, na základě toho vyzval žalobce, aby shromáždění ukončil, když nechce pokračovat, a když to neučinil, tak shromáždění rozpustil.
17. K uděleným výzvám uvedl, že první výzva (ve 20:02) byla učiněna ke změně trasy tak, aby bylo ukončeno na Nových Sadech. Důvodem výzvy podle svědka bylo ohrožení zdraví účastníků obou shromáždění. Tato výzva vedla k dohodě o změně trasy, neboť p. L. bylo jedno, kudy by shromáždění pokračovalo. Uvedl, i že tato výzva nebyla důvodem pro rozpuštění shromáždění, neboť se domluvili na jiné trase. V mezidobí od první výzvy do rozpuštění shromáždění udělil další tři pokyny, a to za prvé aby nebyly zapalovány louče, za druhé aby se shromáždění vydalo na pochod, a za třetí vyzval svolavatele, aby se pokračovalo po dohodnuté trase, a po té, co nebyly žádné pokyny respektovány, vyzval svolavatele, aby ukončil shromáždění na místě. Tyto tři pokyny byly následně důvodem pro rozpuštění shromáždění.

18. Konstatoval, že výzvy na místě ústně sděloval svolavatel, rozpuštění shromáždění sděloval všem účastníkům, a proto to sdělil prostřednictvím prostředků Policie ČR.
19. V rámci své výpovědi dále uvedl, že v rámci shromáždění vše probíhalo dle dohody o změně trasy, problém nastal v okamžiku, kdy se začaly chystat pochodně, a poté účastníci shromáždění nedodrželi dohodu o změně trasy. Uvedl, i že před rozpuštěním shromáždění nebyla na místě žádná zapálená louč, nicméně svědek viděl, jak se rozdávají, a proto vyzval k ukončení shromáždění, louče byly nachystané v krabicích a v té souvislosti se obával, že účastníci shromáždění ohrozí sami sebe. Podle svědka bylo evidentní, že situace směřuje k zapálení pochodní.
20. Svědek P. uvedl, že v průběhu pochodu museli několikrát zastavit kvůli blokaci, došli na Nové Sady, tam probíhaly projevy. Policie blokační shromáždění vytlačila a shromáždění žalobce se seřadilo k pokračování k pochodu. Uvedl, že neslyšel žádnou výzvu, protože anarchisté a Romové na ně řvali, výzvu ve 20:02 si nevybavoval, k dohodě z času 20:07 uvedl, že věděl o blokaci trasy, ale návrh nové trasy neslyšel, není si vědom otočení průvodu. K rozhovoru na čele průvodu uvedl, že si není přesně vědom toho, zda mu byl přítomný, následně uvedl, že si z rozhovoru mezi p. L. a p. Š. pamatuje pouze opakované dotazy p. Š., kdy průvod vyrazí, o náhradní trase nic neslyšel. K rozpuštění shromáždění uvedl, že si není přesně vědom, zda došlo k rozpuštění shromáždění před nebo po zapálení pochodní, protože na účastníky shromáždění aktivisté a Romové křičeli a na místě byl hrozný rachot. O důvodu rozpuštění shromáždění se dozvěděl až po hašení pochodní, výzvu, kterou sdělil p. Š. k rozpuštění shromáždění, neslyšel. Po přehrání videozáznamů k dotazům právních zástupců a soudu uvedl, že výzvu k rozpuštění shromáždění slyšel zprostředkovaně, když se balily transparenty. Důvod rozpuštění shromáždění absolutně nechápal. Ke komunikaci p. Š. a p. L. opakovaně uvedl, že p. Š. tam neustále chodil a ptal se, kdy už půjdeme, to samé dělal pán z antikonfliktního týmu, který přišel asi třikrát. Pan Š. se ptal minimálně dvakrát p. L., který mu odpověděl, že každou chvíli, že má ještě počkat. Neslyšel, že by p. Š. vydal pokyn zakazující zapalování pochodní, neslyšel ani to, že by p. Š. vydal p. L. výzvu k zahájení pochodu, a nebyl si vědom toho, že by vydal výzvu, aby pochodovali k hlavnímu nádraží. Neslyšel ani výzvu k ukončení shromáždění po dohodě o změně trasy, o které ani nevěděl. Na výslovný dotaz uvedl, že si nevybavuje obsah konverzace p. Š. a p. L.. Dále vypovídal k otázkám zapalování pochodní a důvodům, proč je měli s sebou.
21. Svědek Svoboda uvedl, že nebyl účastníkem rozhovorů mezi p. L. a p. Š., spíše organizoval, něco vyslechl, jednalo se podle něj o běžnou komunikaci mezi zástupcem města a pořadatelem, bavili se o tom, jak bude pokračovat pochod, kdy vyrazí. Rozhovory probíhaly na Nových Sadech v parku. Ví, že se bavili několikrát, kolikrát nevěděl. Do doby rozpuštění shromáždění nevěděl, že by mezi p. L. a p. Š. probíhala komunikace o možnosti rozpuštění shromáždění. Uvedl, že nebyl účastníkem pochodu, byl organizátorem, v bloku shromáždění nebyl. Použití ohně bylo avizováno předem, po vystoupeních a proslovech a vytvoření bloku shromáždění vytáhli pochodně z auta. O rozpuštění shromáždění se dověděl z výzvy p. Š. pronesené do megafonu, nevybaví si, zda pochodně byly už rozdané v té době. Kontroloval, zda se lidé správně řadí, a poté rozdával pochodně. Nebyl si jistý, zda byly pochodně rozdávány v době rozpuštění shromáždění. Uvedl, že v době výzvy vydané v 20:02 byl přítomen rozhovoru mezi p. L. a p. Š., potvrdil, že výzva k ukončení shromáždění zazněla, nevybavil si, co se dělo poté. Situaci, kdy došlo k dohodě o změně trasy, si svědek nevybavoval. Zároveň potvrdil, že na videu zachycujícím oznámení rozpuštění shromáždění je zachycen, jak vynáší z přistaveného vozidla pochodně. Dále uvedl, že po rozpuštění shromáždění byly zapáleny pochodně a následně po výzvě hned uhašeny. Po rozpuštění shromáždění mohli v poklidu odejít pryč. K videozáznamu, zachycujícímu rozhovor mezi p. L. a p. Š., uvedl, že si nevybavuje, kde v té době byl, neví, jestli byl v blízkosti

uvedených osob, rozhovory mezi osobami neslyšel. Uvedl dále, že se během rozhovorů s p. L. ptal p. Š., jestli už půjdou, bral to jako normální otázku během organizování průvodu. K dotazu soudu uvedl, že během pochodu se udílí pokyny, pokud soud vztáhl dotaz zástupce žalobce k okamžikům zachyceným na videozáznamu, tak ty si nevybavil. Dále taktéž vypovídal k souvislostem zapalování pochodní.

22. Zástupce žalobce, p. L. uvedl, že na všechny výzvy a podobné situace jako organizátoři reagovali a byli připraveni reagovat. Během rozhovoru s p. Š. poté, co se shromáždění po dohodě o změně trasy opětovně shromáždilo, podle něj žádná další výzva nezazněla, obsahem rozhovoru byla debata o tom, jestli už vyjdeme, p. Š. vyjadřoval obavy, aby se část blokačního shromáždění nestihla přesunout do nové trasy pochodu, a apeloval na to, aby shromáždění už vyšlo, on vysvětloval, že se nejprve musí seřadit. Se skutečností, že pochod bude pokračovat s pochodněmi, byl p. Š. a policie seznámeni na schůzce na magistrátu, nepamatoval si, zda o tom proběhla zmínka v rozhovoru. Nezaznělo nic ve smyslu výzvy, pokynu ani varování ve vztahu k pochodním. Definitivní rozpuštění shromáždění zjistili, až když nemohli vyjít k nádraží, o rozpuštění shromáždění se dozvěděl až z oznámení o rozpuštění do megafonu, v konverzaci s p. Š. před rozpuštěním shromáždění nebyla o rozpuštění řeč, bavili se jen o tom, že by mohlo dojít k blokaci trasy. Dále uvedl, že mimo výzev, které byly zachyceny na videozáznamech, nebyla udělena žalobci žádná další výzva. Pokud jde o zapalování pochodní, tak v rámci rozhovoru po uzavření dohody o změně trasy p. Š. nemluvil o nebezpečnosti zapalování pochodní, nebyl si jistý, zda nepadla nějaká obecná zmínka. K dotazu soudu na základě videozáznamu, dle kterého měl p. L. uvést po rozpuštění shromáždění, že jim nebylo povoleno mít pochodně, jak předem avizovali, nechtěl svědek nic uvést. K dotazu právního zástupce žalovaného uvedl, že důvodem změny trasy byla především nemožnost projít přes blokaci na Mendlovo náměstí, a proto byla uzavřena dohoda o návratu na hlavní nádraží, nebyl schopen posoudit, zda bylo možné projít na Mendlovo náměstí. Zároveň taktéž uvedl další skutečnosti vztahující se k použití pochodní během pochodu.
23. Z uvedených důkazů soud dospěl k následujícím skutkovým závěrům.
24. V případě situace v době od 20:02 do 20:07 hodin soud shledal, že byla žalobci udělena výzva, jejímž obsahem byl požadavek žalovaného na ukončení shromáždění v prostoru tramvajové smyčky, přičemž následně došlo k dohodě mezi žalobcem a žalovaným o změně trasy, kterou žalobce i žalovaný akceptovali. Žalobce upravil v souladu s touto dohodou pozici průvodu.
25. Dále soud zjistil, že zástupce žalobce se zástupcem žalovaného v době od uzavření dohody o změně trasy po rozpuštění shromáždění spolu komunikovali, nicméně na obsahu tohoto rozhovoru se žalobce se žalovaným neshodnou. Z komunikace mezi p. Š. a p. L. není k dispozici žádný audiovizuální záznam. Svědecké výpovědi svědků P. a S. k obsahu rozhovoru nic bližšího nepřinesly.
26. V případě rozpuštění shromáždění lze z provedeného dokazování dospět pouze k tomu, že žalovaný vyhlásil rozpuštění shromáždění ve chvíli, kdy byl původ žalobce seřazen směrem k hlavnímu nádraží v Brně a účastníci pochodu neměli v daný okamžik v rukou žádné pochodně, natož zapálené. Pochodně byly dle videozáznamu na místo přinášeny ve stejné době, kdy bylo vyhlášováno rozhodnutí o rozpuštění shromáždění.
27. Rozpuštění shromáždění bylo odůvodněno tak, že *„ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 zákona o právu shromáždovacím rozpouštím toto shromáždění. Důvodem je neuposlechnutí výzvy zástupce úřadu ke změně místa konání tohoto shromáždění. Svolavatel nepřistoupil ani na navrženou náhradní trasu. Vyzývám účastníky shromáždění, aby se pokojně rozešli. Kdo této výzvy neuposlechne, dopustí se přestupku podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromáždovacím. Shromáždění je tímto rozpuštěno.“*

28. Podle § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím může být shromáždění rozpuštěno způsobem stanoveným v odstavci 5, jestliže se lze důvodně domnívat, že jeho účastníci při něm páchají trestné činy, pokud se účastníci neřídí rozhodnutím úřadu nebo nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 3 a 4 a nápravu se nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým účastníkům shromáždění.
29. Podle § 12 odst. 5 téhož zákona je rozpuštění zásahem na místě. Shromáždění rozpouští zástupce úřadu výzvou svolavatelů, aby shromáždění ukončil. Pokud svolavatel neučiní účinná opatření, aby se účastníci pokojně rozešli, zejména je nevyzve k rozchodu, sdělí zástupce úřadu účastníkům, že shromáždění je rozpuštěno, a vyzve je, aby se pokojně rozešli. Sdělení musí obsahovat důvody k rozpuštění a upozornění na následky neuposlechnutí této výzvy a musí být učiněno takovým způsobem, aby bylo účastníkům srozumitelné a aby se s ním všichni účastníci shromáždění mohli seznámit.
30. Podle § 7 odst. 3 téhož zákona nesmějí účastníci shromáždění u sebe mít střelné zbraně, výbušniny nebo pyrotechnické výrobky. Rovněž nesmějí mít u sebe jiné předměty, jimiž lze ublížit na zdraví, lze-li z okolností nebo z chování účastníků usuzovat, že mají být užity k násilí nebo pohružce násilím.
31. Podle § 7 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím nesmějí mít účastníci shromáždění obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci, pokud úřad nebo Policie České republiky vydá takový pokyn, je-li narušen či ohrožen pokojný průběh shromáždění.
32. Důvody pro rozpuštění shromáždění dle § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím jsou jasně uvedené jako: 1) lze důvodně domnívat, že jeho účastníci při něm páchají trestné činy; 2) účastníci se neřídí rozhodnutím úřadu; 3) nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím zákrokem proti jednotlivým účastníkům shromáždění; 4) nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím, a ve všech případech se nápravu nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým účastníkům shromáždění.
33. Z poskytnutého odůvodnění rozpuštění shromáždění plyne, že důvodem pro rozpuštění je neuposlechnutí výzvy ke změně místa konání shromáždění a nepřistoupení na navrženou náhradní trasu. Evidentně tedy nedošlo k rozpuštění shromáždění z důvodů dle § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím sub. 1), 3) ani 4) tak, jak je vymezil soud v přecházejícím odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí.
34. Stran jednotlivých důvodů sub. 1), 3) a 4) dospěl soud na základě provedeného dokazování totiž k následujícím závěrům.
35. V případě rozpuštění shromáždění není ze shora citovaného rozhodnutí vůbec zřejmé, že toto rozhodnutí by bylo opřeno o páchaní trestných činů účastníky shromáždění [sub. 1)]. Zástupce žalovaného neuvedl žádné trestné činy, kterých by se kdokoliv před rozpuštěním shromáždění dopouštěl. Obdobně je zřejmé, že rozhodnutí o rozpuštění shromáždění nebylo opřeno o porušení § 7 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím [sub. 4)], neboť tento důvod zástupce žalovaného neuvedl a, jak věcně plyne z provedeného dokazování, účastníci shromáždění neměli zahalené obličej.
36. S ohledem na vyjádření žalovaného ve věci samé nebyl zcela jasný jeho závěr o (ne)naplnění důvodu dle § 7 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím [sub. 3)]. Nicméně z provedeného dokazování jednoznačně nevyplývá, že by *vyjádřeným* důvodem pro rozpuštění shromáždění byla

skutečnost, že by účastníci u sebe *v okamžiku rozpuštění shromáždění* měli střelné zbraně, výbušniny nebo pyrotechnické výrobky, ani jiné předměty, jimiž lze ublížit na zdraví, lze-li z okolností nebo z chování účastníků usuzovat, že mají být užity k násilí nebo pohrůžce násilím. Soud nezpochybnuje, že *během vyblásování rozhodnutí o rozpuštění shromáždění a po jeho rozpuštění* byly na místo jedním z organizátorů přineseny pochodně, které byly následně rozdány a zapáleny, avšak o pochodních jako „zbraních“ ve smyslu citovaného ustanovení nebylo v rozhodnutí o rozpuštění shromáždění nic řečeno a argumentace charakterem pochodní a jejich symbolickým významem jako pohrůžky násilí se poprvé objevuje (sic velmi podrobně) až ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 7. 2019. Žalovaný tuto argumentaci v průběhu ústních jednání nadále rozvíjel, nicméně ani to nemění nic na tom, že rozhodnutí o rozpuštění shromáždění vyhlášené na místě nebylo porušením § 7 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím odůvodněno. Naopak je potřeba zdůraznit, že sám svědek Š. uvedl, že v rámci koordinačních schůzek se bavili o loučích a otevřeném ohni a posuzovali celou záležitost. Policie viděla určité riziko, ale svědek se nepřiklonil k tomu, že by se mohlo jednat o zbraně ani propagaci extrémistických myšlenek, pouze upozornil na to, že pokud by situace směřovala k ohrožení zdraví, může dát pokyn, aby nebyl oheň zapalován. Svědek uvedl, že situaci na místě posuzoval sám a sám se i rozhodoval, vyjádření dalších subjektů (hasičů) si nevyžádal. Rozpuštění shromáždění provedl na základě toho, že svolavatel nepřistoupil na dohodnutou změněnou trasu, nevydal se na pochod a už proběhla projevovalá část a mělo se jednat jen o dokončení toho shromáždění.

37. Z citovaného odůvodnění rozpuštění shromáždění je, podle názoru zdejšího soudu, zřejmé, že *de iure* (a konečně i dle výpovědi svědka Š.) byla důvodem rozpuštění shromáždění skutečnost, že se účastníci shromáždění neřídili pokyny a výzvami úřadu, kterými v posuzované věci měla být výzva ke změně místa konání shromáždění spočívající v ukončení shromáždění a nepřistoupení na navrženou náhradní trasu, pokyn vydat se na dohodnutou trasu a pokyn nezapalovat pochodně.
38. V případě, kdy byla důvodem rozpuštění shromáždění skutečnost, že se účastníci shromáždění neřídili rozhodnutím, pokyny, úřadu, je podstatnou okolností to, zda byla skutečně organizátorům shromáždění rozhodnutí úřadu, jejichž nedodržení mohlo následně mít za následek rozpuštění shromáždění, sdělena. V případě, že zástupce úřadu nevydal a nesdělil organizátorovi shromáždění žádné další rozhodnutí (výzvy, pokyny) ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím, pak nemohla existovat povinnost účastníků řídit se takovými rozhodnutími, resp. výzvami, pokyny, což v konečném důsledku znamená, že ani úřad nebyl oprávněn shromáždění rozpustit.
39. S uvedeným zároveň souvisí otázka, kdo je povinen naplnění podmínek dle § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím, které vedly k rozpuštění shromáždění, prokazovat. Soud má bez jakýchkoliv pochybností za to, že důkazní břemeno leží na žalovaném, který musí na podporu existence důvodů pro rozpuštění shromáždění označit důkazní prostředky. Je nabitelní, že některé situace bude možné prokázat z veřejných záznamů, nicméně pokud veřejně dostupné důkazní prostředky nebudou schopny prokázat naplnění podmínek dle § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím, bude to právě žalovaný, resp. úřad obecně, kdo je povinen unést důkazní břemeno ke skutečnostem, které sám tvrdí a o které opírá rozhodnutí o rozpuštění shromáždění.
40. Jasně je rozložení důkazního břemene patrné na nyní posuzované věci, ve které žalobce tvrdí, že mu nebyla sdělena žádná jiná výzva ke změně místa shromáždění a návrh náhradní trasy, resp. žádné další výzvy než ty, které jsou zachyceny na důkazních prostředcích v 20:02 hodin a o jejichž předmětu došlo mezi žalobcem a žalovaným k dohodě v 20:07 hod. V případě prokazování (ne)existence dalšího rozhodnutí, resp. výzvy je žalobce nucen k dokazování negativní skutečnosti v podobě nesdělení výzvy.

41. Z podstaty ustanovení § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím se soud proto nejprve zabýval tím, zda bylo žalobci žalovaným sděleno jakékoliv další rozhodnutí, výzva nebo pokyn, které mohly přímo vést k rozpuštění shromáždění, a jejichž obsahem by byla další výzva zástupce úřadu ke změně místa konání tohoto shromáždění a návrh náhradní trasy, na který svolavatel nepřistoupil.
42. Z provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že jediná výzva ke změně trasy, potažmo dohoda na změně trasy, proběhla mezi žalobcem a žalovaným v 20:02 hodin, resp. 20:07 hodin. Z jednotlivých důkazů vyplynulo, že žalobce odmítl respektovat výzvu ke změně trasy z 20:02 hodin, kterou požadoval žalovaný ukončení shromáždění v místě tramvajové smyčky Nové Sady, ale zároveň došlo k dohodě mezi žalobcem a žalovaným v 20:07 o změně trasy. Z provedených videozáznamů i výpovědí svědků vyplynulo, že po uzavření dohody žalobce a žalovaného došlo, jak soud uvedl již výše, ke změně postavení čela průvodu tak, že průvod měl směřovat zpět směrem do prostoru hlavního nádraží v Brně. Zároveň je důkazů zřejmé, že i Policie ČR upravila svoje postavení tak, aby zajistila možnost realizace pochodu žalobce směrem k hlavnímu nádraží v Brně.
43. Soud má na základě uvedeného za prokázané, že výzva k ukončení shromáždění v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady (20:02 hodin) byla konzumována následnou dohodou mezi žalobcem a žalovaným (20:07 hodin).
44. Další důkazní prostředky neprokázaly, že by v časovém rozmezí od 20:07 hodin do okamžiku rozpuštění shromáždění bylo žalobci sděleno jakékoliv další rozhodnutí týkající se změny místa konání shromáždění nebo trasy pochodu. Svědek Š., který vystupoval v pozici zástupce úřadu, je jedinou osobou, která tvrdí existenci další výzvy ke změně trasy (nebo dalších pokynů), v důsledku neochoty organizátora shromáždění akceptovat požadavek úřadu, aby pochod pokračoval bez zapálených pochodní. Ostatní osoby buď žádnou další výzvu neslyšely (svědek P. a svědek Svoboda) nebo tuto výzvu výslovně popřely (p. L.).
45. Soud nijak nezpochybnuje, že žalovaný vydal úřední výzvu dle § 12 odst. 5 zákona o právu shromažďovacím, nicméně nemá za prokázané, že by této výzvě předcházela jakákoliv výzva ke změně místa konání shromáždění nebo změny trasy, resp. žalovaný tuto výzvu žádným dalším důkazním prostředkem v situaci rozporných tvrzení mezi žalobcem a žalovaným nedoložil.
46. Soud nesouhlasí s písemným procesním vyjádřením žalovaného k prováděnému dokazování. Lze dát žalovanému za pravdu, že žádný předpis mu nestanovuje povinnost zdokumentovat každou výzvu svolavatelů nebo sdělení účastníkům v průběhu shromáždění. Lze sice souhlasit i s tím, že určité důvody pro rozpuštění shromáždění vyplynuly již z první výzvy ve 20:02 (nicméně i v tomto případě si svědek odporoval s obsahem vyjádření, když se důvody dle jeho výpovědi měly týkat jiných skutečností, tj. obsazení ul. Hybešova v prvním případě a ohrožením zdraví samotných účastníků v případě tvrzené druhé výzvy), ale již nelze nesouhlasit s tím, že z této výzvy lze cokoliv odvozovat ve vztahu k rozhovoru mezi p. L. a p. Š., a to ani ve spojení s výsledkem p. Š.. Nelze tvrdit, že další výzvy, které měly padnout v průběhu rozhovoru, nelze prokázat jinak, než výsledkem p. Š., jako tajemníka úřadu. Naopak pokud k nim skutečně došlo, mohli je potvrdit další svědci, a to at' již ze strany účastníků shromáždění nebo Policie ČR, pokud by si ji (zvláště v takto vyhocené situaci) tajemník úřadu přizval k asistenci. Je třeba říct, že nemožnost prokázat obsah dalších výzev vedoucích v konečném důsledku k rozpuštění shromáždění, tíží tajemníka úřadu, který si, i dle své výpovědi, byl jasně vědom toho, jak komplikovaná byla situace spojená se shromážděním žalobce, tudíž mohl očekávat i problémy, které nastaly v souvislosti s průběhem a rozpuštěním shromáždění.

47. V případě, že by soud bral jako klíčovou pouze výpověď zástupce žalovaného, zbavil by žalobce možnosti jakékoliv obrany v situaci, kdy skutkový stav na místě nebyl rozhodně tak jednoznačný, jak žalovaný ve svém procesním vyjádření naznačuje. Podstatné v této souvislosti je totiž zejména jeho vlastní vyjádření po podání žaloby, kde výslovně uvedl, že „*se zástupce úřadu rozhodl vydat pokyn k zákazu pochodní až v okamžiku, kdy byly zapalovány – aby co nejvíce respektoval shromáždovací právo žalobkyně*“. Opakovaně ve vyjádření uvedl, že vydal zákaz pochodní, který neměl být respektován. Skutkovou situaci, která vedla k rozpuštění shromáždění, však popisuje ve svém vyjádření naprosto odlišně od toho, co prokazují videozáznamy, a konečně i výpověď svědka Š.. Uvedl totiž: „*Následně se začali účastníci shromáždění stavět do trojřadu a zapalovat pochodně. Na to reagoval zástupce žalovaného výzvou k zákazu zapalování pochodní. Erik L. ovšem odmítl dát účastníkům shromáždění takový pokyn a z důvodu vzniklého sporu reagoval také odmítnutím vydat pokyn k pochodu směrem k budově hlavního nádraží. Dohoda o změně směru trasy tak padla, načež reagoval zástupce žalovaného výzvou ke změně trasy – až nyní – směrem k budově hlavního nádraží po ulici Nádražní. Jelikož Erik L. tyto výzvy odmítl, reagoval zástupce žalovaného opětovnou výzvou k ukončení shromáždění z důvodů nerespektování pokynů a následně shromáždění rozpustil z důvodu neuposlechnutí pokynů, kdy svolavatel projevil záměr pokračovat v pochodu formou pochodňového průvodu, a rovněž s ohledem na fakt, že svolavatel nepřistoupil na navrženou náhradní trasu.*“ Z provedeného dokazování je však naprosto jasně patrné, že k rozpuštění shromáždění došlo dříve, než vůbec byly pochodně rozdány mezi účastníky shromáždění, natož zapáleny. Dokonce svědek Š. vypověděl, že všechny další pokyny a výzvy po dohodě o změně trasy byly vydány před tím, než byly pochodně rozdány. Výpověď zástupce žalovaného a další důkazy jsou tak v rozporu s jeho vyjádřením k žalobě. Za této situace považuje soud požadavek na prokázání situace na místě jinak, než pouze výpovědí p. Š. za zcela adekvátní, neboť nekonzistentnost vyjádření žalovaného a často i jeho protichůdnost s výpovědí svědka Š. nepřidává na hodnověrnosti výpovědi svědka, natož aby tato výpověď převážila nad ostatními důkazními prostředky, resp. byla schopna samostatně doplnit mezery v řetězci skutkového stavu.
48. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že nebylo prokázáno naplnění podmínek pro vydání výzvy dle § 12 odst. 5 zákona o právu shromáždovacím a k rozpuštění shromáždění došlo proto nezákonně.
49. Důvody, které žalovaný uváděl k žalobě, a to charakter pochodní jako zbraní, nebo pohružky k násilí, a charakter žalobce a jeho činnosti, nebyly pro rozpuštění shromáždění relevantní. Soud se nebude k charakteru pochodní, pochodňových pochodů ani k charakteru žalobce vůbec vyjadřovat, neboť ani jeden z těchto důvodů nebyl žalovaným uveden jako důvod pro vydání výzvy dle § 12 odst. 5 zákona o právu shromáždovacím. Jelikož soud posuzuje zákonnost vydání uvedené výzvy a jejích důvodů a žádnou z uvedených skutečností nebyla výzva dle § 12 odst. 5 zákona o právu shromáždovacím odůvodněna, nemá soud prostor charakter pochodní ani charakter činnosti žalobce posuzovat, neboť by tím překročil rozsah přezkumu zákonnosti činnosti žalovaného při rozpuštění shromáždění žalobce.
50. Pouze nad rámec uvedeného soud musí zdůraznit, že obě skutečnosti, tj. jak záměr žalobce zapálit v určité fázi shromáždění pochodně, tak i charakter žalobce a charakter jeho činnosti, byly žalovanému známy v době, kdy shromáždění žalobce povoloval, tehdy je za zbraně ani za pohružku nepovažoval a bylo jen na jeho rozhodnutí, zda bude na tyto skutečnosti reagovat v době povolení shromáždění. Zároveň je z provedeného dokazování patrné, že k rozpuštění shromáždění došlo ještě dříve, než kterýkoliv z účastníků držel v ruce jakoukoliv pochodeň, natož zapálenou.

K výzvě dané ve 20:02 hod jako nezákonnému zásahu

51. Jak již soud uvedl výše, ve 20:02 hodin zástupce žalovaného vyzval žalobce ke změně trasy shromáždění tak, aby bylo ukončeno v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady v Brně, což potvrdily detailní videozáznamy z místa samého. Z dalších videozáznamů a výpovědí jasně vyplynulo, že po výzvě z 20:02 hodin se žalobce dohodl se žalovaným na změně trasy a žalobce upravit v souladu s touto dohodou pozici průvodu.
52. Soud již výše citoval, že podle § 12 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím může být shromáždění rozpuštěno způsobem stanoveným v odstavci 5, jestliže se lze důvodně domnívat, že jeho účastníci při něm páchají trestné činy, pokud se účastníci neřídí rozhodnutím úřadu nebo nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 3 a 4 **a nápravu se nepodařilo zjednat jiným způsobem**, zejména zákrokem proti jednotlivým účastníkům shromáždění.
53. Cílem zákona o právu shromažďovacím je bezpochyby na prvním místě ochrana práv zaručených občanům Listinou základních práv a svobod, tudíž je zřejmé, že zákon před přijetím nejpřísnějších opatření v podobě rozpuštění shromáždění upřednostňuje odstranění důvodů, které by jinak vedly k rozpuštění shromáždění jinou, mírnější cestou.
54. Podle názoru soudu k takové situaci došlo i v nyní projednávané věci. Z obsahu předložených důkazních prostředků je zřejmé, že výzva z 20:02 směřovala k ukončení shromáždění a byla následována poučením o možnosti rozpustit shromáždění. Jak soud uvedl výše, má za prokázané, že tato výzva byla konzumována následující dohodou o změně trasy. Nejednalo se proto o výzvu, která by vedla k rozpuštění shromáždění a lze se ztotožnit se žalobcem, že se jednalo o výzvu, proti které nemohl brojit v rámci žaloby proti rozpuštění shromáždění.
55. Samostatnou otázkou tedy zůstává, zda může žalobce brojit proti výzvám, které byly vydány v rámci shromáždění a které nevedly k jeho rozpuštění, jiným prostředkem ochrany. S ohledem na povahu výzvy, jako úkonu, proti kterému není poskytována ochrana zvláštním zákonem, se nabízí, jak uvedl žalobce, pouze reziduální ochrana v podobě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s.
56. Poskytnutí ochrany v souvislosti se zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodné tehdy, jsou-li – a to kumulativně – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
57. Podle názoru soudu nebyla splněna podmínka č. 2, neboť žalobce nebyl v důsledku výzvy žalovaného zkrácen na svých právech. Soud na tomto místě nehodnotí důvody, které vedly žalovaného k vydání výzvy ve 20:02 hodin, tudíž ani otázku zákonnosti postupu žalovaného v souvislosti s blokačním shromážděním. Takové hodnocení by bylo podstatné v případě, kdy by na základě výzvy ve 20:02 hodin došlo následně k rozpuštění shromáždění. Podstatný je však z hlediska zkrácení práv žalobce videozáznam zachycující situaci následující po výzvě z 20:02 hodin, na kterém p. L. výslovně uvádí: *„my teď trváme na tom, abychom ten prostor, který jsme si ohlásili, dostali. Je mi jedno, jestli půjdeme tam, tam, tam a nebo tam, ale trváme na tom, abychom to uplatnili. ... Musím trvat na tom, abychom čerpali naše práva na ohlášené shromáždění, tedy reaguji na Vaši výzvu a navrhuji tedy změnu trasy, nikoliv ukončení, změnu trasy, kterou si Vy navrhnete, nebo policie navrhne“.*
58. Soud proto jednoznačně dospěl k závěru, že žalobce za podstatné pro zachování svých práv považoval zachování délky pochodu, a nikoliv jeho konkrétní trasu, která měla původně končit

na Mendlově náměstí v Brně. Z navazujícího videozáznamu je jasně patrná dohoda mezi žalobcem a žalovaným i Policií ČR o změně trasy, která, dle souhlasu p. L. jako svolavatele shromáždění, odpovídala požadavkům svolavatele na délku trasy. Dle názoru soudu tak byla respektována práva žalobce a výzvou danou svolavateli ve 20:02, resp. v jejím důsledku nedošlo ke zkrácení práv žalobce, tudíž část žaloby, která směřovala proti nezákonnému zásahu žalovaného, shledal soud jako nedůvodnou, aniž by se dále zabýval naplnění ostatních podmínek dle § 82 s.ř.s.

V. Závěr a náklady řízení

59. Na základě všeho výše uvedeného dospěl soud k závěru, že návrh žalobce byl částečně důvodný, a proto rozhodl tak, že rozpuštění shromáždění Národní a sociální fronty, z.s., nyní Nacionalisté, z.s., dne 1. května 2019 v Brně v prostoru tramvajové smyčky Nové Sady bylo nezákonné. Naopak soud nevyhověl části návrhu, který představoval žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, a to dle § 87 odst. 3 s.ř.s., neboť tento návrh nebyl důvodný.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl v soudním řízení zastoupen zástupcem a soud mu přiznal náhradu nákladů řízení, které se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu za šest úkonů právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby, sepis repliky, účast u jednoho jednání v délce trvání do jedné hodiny a účast u jednoho jednání v délce trvání do více než hodiny, tj. dva úkony právní služby za toto jednání) 6 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 6 x 300 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o DPH ve výši 21 %. Celkem je tedy žalovaný povinen na nákladech řízení nahradit žalobci částku 26 684 Kč.
61. Naopak soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu za účast u jednání nařízeného na den 14. 9. 2021, neboť k odročení jednání nařízeného na den 7. 9. 2021 za účelem výsledku p. L., zástupce žalobce soud přistoupil z důvodu jeho omluvy, která byla soudu právním zástupcem žalobce tlumočena těsně před zahájením jednání dne 7. 9. 2021 a samotná omluva byla soudu doručena až v průběhu jednání. P. L. soudu sdělil, že se nemohl dostavit z „*vážně neočekávaných důvodů*“. Soud nevyhodnotil tuto omluvu jako řádnou, pročež náhradu nákladů za toto řízení žalobci dle § 60 odst. 7 s.ř.s. nepřiznal, neboť se nejednalo o účelně vynaložené náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu